

dle § 178 tr. zák. se zřetelem na § 35 tr. zák. a za použití § 54 tr. zák., postupoval se stanoviska §§ 34 a 35 tr. zák. správně a nelze o něm tvrditi, že by byl překročil meze svého práva trestního. Vývody zmateční stížnosti směřují pak — jak z výše vylíčeného vyplývá, vlastně proti užití § 54 tr. z., takže zmateční stížnost jeví se proto odvoláním. Následkem toho musila býti zmateční stížnost zavržena a o ní jako o odvolání rozhodnuto v zasedání neveřejném. Státní zastupitelství bere rozsudek v odpor odvoláním proto, že soudce v tomto případě opomenul též prohlásiti vedle § 12 odst. prvý zák. čís. sb. 188/20 zboží, neoprávněně vyvážené, za propadlé. Ve skutečnosti jde i tu o zmateční stížnost z důvodu § 281 čís. 11 tr. ř. Ovšem šlo v tomto případě o zboží pachatelem Karlu R-ovi ukradené, a ježto obžalovaný při hlavním přelíčení svolil k tomu, by zboží to vráceno bylo poškozenému, bylo by dle předpisu § 367 odstavec prvý tr. ř. soudem naříditi, by zboží to poškozenému bylo vráceno. Než tomuto postupu brání v tomto případě, kde zboží bylo podloudně vyváženo, kategorický předpis prvního odstavce § 12 zákona čís. 188 sb. z. a nař. z r. 1920, že zboží, neoprávněně vyvážené, prohlásiti jest za propadlé k dobru státu, bez ohledu na to, komu náleží. Výroku tomu nemůže býti na újmu snad úvaha, že výrok ten postihuje ve svých následcích osobu, na trestním činu nijak nesúčasněnou, poněvadž zákon i jinak, v § 8, neváhal vysloviti ustanovení, jimiž osoby třetí, na trestním činu nesúčasněné, citelně mohou býti postiženy.

Čís. 410.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Přečin dle § 2 cit. zák. jest dokonán úmyslně učiněným nesprávným prohlášením, bez ohledu na to, je-li prohlášení to způsobilé, by uvedlo úřední orgán v omyl či nikoliv.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1921, Kr I 739/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a nař.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Důvod tento je povahy hmotněprávní a předpokládá, by stěžovatel trval bezpodmínečně při veškerém skutkovém ději, jak zjištěn byl nalézacím soudem, a na tomto podkladě dokázal, že použito bylo zákona nesprávně. Stížnost by byla tudíž povinna, vycházeti též z předpokladu nalézacího soudu, že obžalovaný zatajil úřadu zásoby mouky, u něho při prohlídce nalezené, úmyslně. Jestli otázka, jednal-li obžalovaný úmyslně, rázu skutkového, poněvadž o ní rozhoduje soud na základě hodnocení skutkových okolností a čerpaného z něho volného přesvědčení. Stížnost však, aniž by i jen tvrdila, že nalézací soud vykládá

snad pojem úmyslnosti, požadované ke skutkové povaze dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., právnicky nesprávně, brojí proti skutkovému přesvědčení soudu, že obžalovaný o uschovaných zásobách věděl a jich existenci úmyslně zatajil. Nálezací soud odůvodnil však toto svoje přesvědčení způsobem, předpisu § 270 č. 5 tr. z. vyhovujícím, a nelze proto výrok jeho bráti již v odpor, leč by stížnost dokázala, že je stížen některou z vad, v čís. 5 § 281 tr. ř. výlučně uvedených. Takové vady neuplatňuje však stížnost ani výslovně, ani zjevným poukazem, neboť to, co uvádí, jsou jen protiúvahy a protiargumenty, kterými snaží se otrástit věcnou opodstatněnost přesvědčení soudu, což však je v řízení zrušovacím po rozumu §§ 258, a 288 čís. 3 tr. ř. zásadně vyloučeno. V tomto směru není proto důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. proveden ve smyslu zákona. Věcné doložení tohoto důvodu lze spatřovati jen v námitce, že prý vzhledem k tomu, že výkupní komisař politické správy znal zásoby obžalovaného již z prohlídky, u něho v prosinci 1919 provedené, byl si při prohlídce dne 15. února 1920 vědom, že obžalovaný má více obilí, než na sýpce bylo nalezeno, že tudíž k oklamání jeho nikdy dojíti nemohlo a že proto zatajení zásob, byť se i stalo zúmyslně, nemohlo míti takového účinku, který chce právě zákon dle § 2 písm. c) zaméziti. Stížnost je neodůvodněna. Skutková povaha přečinu, o nějž jde, záleží v úmyslném zatajení zásob předmětů potřeby, jež pachatel má neb uschovává. Již dle doslovu zákona stačí k zatajení úmyslné zamlčení po př. výslovné popření zásob, ať již je držitel popře vůbec, neb udá jich množství způsobem nedostatečným, pravdě neopovídajícím. Trest. čin je dokonán již takovýmto úmyslně učiněným nespráv. prohlášením, bez ohledu na to, je-li prohlášení to způsobilé, úřední orgán uvéstí v omyl či nikoli, poněvadž zákon takového požadavku nečiní. Obžalovaného nemohla by proto ospravedlniti okolnost, že výkupní komisař měl snad vědomost o tom, že obžalovaný má více obilí, než na sýpce ukázal, to tím méně, an účelem prohlídky nebylo jen, by příslušný úřad nabytí vědomosti o všech zásobách, nýbrž by na jejím základě mohl též nabýti disposiční moci nad nimi. Když tedy obžalovaný na výzvu výkupního komisaře, by mu ukázal, kde jaké zásoby má uloženy, ukázal mu jen ony na sýpce, udav při tom, že nic jiného nemá, a když na to pak při prohlídce bylo ve skrýši nad obytnou světnicí nalezeno 252 kg pšeničné mouky a mimo to na půdě nad stájemi 340 kg pšenice, a když je zjištěno, že obžalovaný o zásobách těchto věděl, avšak zúmyslně je zatajil, propadl stíhání dle § 2 zákona o lichvě a byl proto nálezacím soudem právem uznán vinným dle tohoto místa zákona.

Čís. 411.

Jest krádeží nikoliv zpronevěrou, prisvojil-li si prodavač v krámě peníz, jež stržil za prodané zboží.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1921, Kr I 756/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu